

Na šį sykį tai jau tikrai turėtų būti priešpaskutinis pirmosios apsakymo dalies skyrius. Tiesiog, kaip apetitas atsiranda bevalgant, taip ir mintys kyla, jas rašant. Todėl rašant buvo išsiplėsta kiek daugiau, nei tilptų į vieną skyrių. [Šeštajame skyriuje](#) išvengęs būti palaidotas gyvas, Mestoras pagaliau sugrįš namo, tačiau kaip jį sutiks gimtoji Atlantida?

Sielos akmenys

Senujų ginklas, regis, iš tiesų spartino sielų susiliejimą – jaunuolis akiaizdžiai tobulino savo Chaoso galių valdymo įgūdžius. Ir nepaisant to, kad iki nemirtingojo gebėjimų jam buvo toli, kaip iki pėsčiomis iki Antario, netgi sąmoningai nevaldydamas dalies savo gebėjimų, jaunuolis akivaizdžiai buvo visa galva aukštesnis už daugumą geriausių atlantų Magijos Gildijos meistrų. Žinoma, tik savoje destruktiviosios magijos srityje. Kita vertus, dėl tos pačios pažangos nemirtingasis šiek tiek nerimavo, jog jo įsikūnijimas beveik visuomet segėjo kito Kūrėjo dovanotąjį Senujų ginklą. Jis būtų buvęs kur kas ramesnis dėl savo inkarnato, o tuo pačiu ir savos ateities, jei tame upės dugne po ranka būtų pakliuvusi Aži Dahaka, o ne Angelo ranka. Deja, kad ir kaip to norėjo, nemirtingasis negalėjo kontroliuoti kaip ir kur atsidurs jo vardiniai ginklai, pirmą sykį įžengiant į pasirinkto pasaulio srovę Chaoso vandenyne.

Tiesa sakant dėl savo ateities nerimavo ir pats Mestoras – tiek dėl paslaptinių persekiotojų, medžiojančių valdančius Gajos galias, tiek dėl to, kas laukia ateityje. Tik apsisukus ir pradėjus kelionę namų link – jaunuolis suvokė, jog tremties užkeikimas iš tiesų artėja prie pabaigos, o likusius mėnesius jis jau galėjo suskaičiuoti rankų pirštais. Dar kiek ir jis vėl galės žengti Atlantidos žemėmis. Dar daugiau, jis galės įžengti į Ninanos šventyklą ir išvysti Inin. Jis galėjo tik įsivaizduoti, kaip per tuos dešimtį metų pasikeitė Inin ir tikėtis, jog tąsyk šventykloje duotą priesaiką ji taip pat uoliai saugojo savo širdyje. Prieš daugiau nei dešimtį metų virpančiu balsu duota priesaika buvo vienas tų pamatinių akmenų, ant kurių visą šį laiką ir laikėsi Mestoras. Dešimtmetį puoselėta neapykanta Daianu, pasmerkusiam jį šiai tremčiai, tapo kitu kertiniu akmeniu.

Šie jausmai, kartais besiveržiantys per kraštus, neliko nepastebėti. Jie retsykiais užkliūdavo ir Sargonui, nepraleidžiančiam progos duoti geraširdišką ar, priešingai, kandesnę susitvardymo pamoką, ir, tuo labiau, jausmų proveržiai neliko nepastebėti pačio nemirtingojo. Aiškiai jausdamas karštą jaunuolio širdį, akiai vedančią pirmyn ir jausdamas Kūrėjos artumą, jis negalėjo prisiminti Ayaos prakeiksmų. Tai, jog per paskutinius tūkstantmečius jam neteko išpildyti pikčiausių jos prakeiksmų, dar nereiškė, jog pastarieji buvo atšaukti. Deja, to padaryti negalėjo niekas, net ir pati Aya buvo tapusi savo paties prakeiksmo auka – to karto jis būtų linkęs prisiminti, jei ne skruostą deginantis randas, laikas nuo laiko persiduodantis net ir inkarnatams. Laikui bėgant šių negyjančių sielos randų tik daugėjo ir nemirtingasis visai netroško skubinti šio proceso, tad skatindamas jaunuolio pažangą, jis stengėsi neužkabinti tamsiųjų savo ir jaunuolio sielos kertelių. Tačiau per ilgą savo gyvenimą jis ne sykį turėjo progos įsitikinti, jog kartais pasirinkimo nebūna.

Tai nutiko likus keletui savaitių iki išplaukiant namo. Sargonas ir Mestoras įsijautė, švėsdami Akitu šventę ir atsipalaidavo gerokai daugiau, nei derėtų esamomis aplinkybėmis. Nors svečiuodamasis įvairiose šalyse, jaunuolis spėjo susipažinti ir su tų šalių gėrimais, tačiau šįsyk tai buvo pirmasis tikras vyriškas atitrūkimas su visomis iš to išplaukiančiomis pasekmėmis. Tad nenuostabu, jog jaunuolis smarkiai pervertino savo galimybes ir nakčiai vos spėjus įpusėti, jau sunkiai vartė liežuvį. O toks klientas yra tikros aukso kasyklos visokio plauko neaiškiems tipeliams, juolab, kad atvykę į Ugarito uostą abu kariai ne itin slėpėsi, tad greičiausiai kažkam užkliuvo jų segimi brangūs ginklai bei grynakraujai ristūnai bylojantys, jos keliautojai nėra skurdžiai. Ugarite Sargonas nusprendė, jog jaunuolis sugebės susitvarkyti pats ir paleido iš akių Mestorą, o pastarąjį girta ir kvaila galva užnešė į abejotinos reputacijos užėigą, miesto pakraštyje. Iki soties prisisiurbęs vyno su linksma dainuojančia kompanija, Mestoras išsvirduliavo pro šios smuklės duris ir pasuko, jo manymu, link užėigos, kur jiedu buvo įsikūrę.

– Oj... O kkur nnamai? – sumurmėjo Mestoras, vietoje skersgatvio su pažįstama smukle išvydęs

apgriuvusius namus ir tamsų akligatvį, – regis ne ten pasukau...

– Nepasakytume, jog ne ten. Netgi priešingai – nuklysdamas čia, išvadavai mus nuo papildomų rūpesčių, – už nugaros pasigirdo pašaipus balsas, – jei nespirgėdamas dosniai mus apdovanosi savo kapšo turiniu bei kitais gerais daiktais, tai, žiūrėk, rytoj gal vėl galėsi tęsti Akitu linksmybes. Ir jei mums pasiseks – mes vėl susitiksim...

– Nna, tto jua peer daug! – užvirė jaunuolis ir kiek galėdamas staigiau pasisuko per petį, griebdamas prie diržo kabėjusį kardą... tik didžiai Mestoro nuostabai jo ten nebuvo.

– Ohoho, ar kartais ne šito ieškai? – beveik atvirai tyčiojosi plėšikų penkiukės vadeiva, rankose vartydamas Sargono dovanotą kardą, – prisriaubei tiek, kad pamiršai prisisegti ginklą... Taip, tikras karys!

Reikalai sparčiai krypo blogąja linkme, tai suvokė net ir nuo vyno apsvaigusios jaunuolio smegenys. Iš pykčio Mestoras rodos tuoj užsidegs pats, tačiau lemiamu momentu rankos liko šaltos, tarsi būtų įmerktos į ledinę kalnų šaltinio srovę – ugnis niekaip nenorėjo jam paklusti. O plėšikai laukti neketino – pasigirdo traukiami ašmenys. Nors ir būdamas visiškai girtas, Mestoras visgi sugebėjo nukreipti dūrį peiliu ir dešinės rankos plaštaka smogti plėšikui į gerklę – skersgatvyje nuaidėjo trupiančios kremzlės garsas.

– Nudėsiu! – sustaugė vadeiva, pamatęs už gerklės susiėmusį gargaliuojantį bendrą ir puolė Mestorą, rankoje sugniaužęs jo paties kardą.

Svirduliuojantis jaunuolis anaipol nebuvo lengvas taikinytis – per dešimtmetį įgyti įgūdžių ir sunkiai nuspėjamų nekoordinuotų judesių derinys plėšikus mušė iš vėžių. Nepaisant to, alkoholis padarė savo ir išsisukęs nuo eilinio gana nemokšiško vadeivos mosto kardu, Mestoras pajuto deginantį skausmą kairiajame šone. Tarsi kvėpuotu ne oru, o verdančią alyva. Judėti tapo vis sunkiau, kairė ranka nusviro ir prieš akis jaunuolis išvydo įtūžio perkreiptą snukį:

– Na, ką prisišokinėjai?! Dvėsk!

Mestoras aiškiai pajuto, kaip plėšiko rankose laikomas jo paties kardas pervėrė krūtinę – deginantis skausmas užliejo visą kūną. Pasaulis ėmė suktis ir jaunuolis pajuto, prarandantis valią savo kūnui. Rūko užpiltos akys pamatė lėtai, tačiau savaime kylančią dešiniąją ranką, o iš lūpų nevaldomai išsiveržė:

– Pagru pakkuru! – plėšikai sustingo...

– Napištu nadanu aiaši annurig, napištu nadanu aiaši annurig, – tebekylančią rankos plaštaką ėmė gauti raudona švytinti migla, pro kurią sunkėsi raudonų siūlų švytėjimas, – Napištu nadanu aiaši annurig, – plūsdamas krauju Mestoras stebėjo, kaip plačiai išskėsti jo rankos pirštai, gaubiami vis stiprėjančio švytėjimo, prisilietė prie sustingusio plėšiko krūtinės ... ir sulindo vidun. Ranka tarsi paniro į vandenį.

– NAPIŠTU NADANU AIAŠI ANNURIG! – sugargaliavo mirštantis kūnas ir plėšiko krūtinėje nušvito raudonos linijos, pereinančios į Mestoro ranką. Dalis pulsuojančių švytinčių siūlų laisvai vijosi ore, lyg vandens srovės plaikstomi plaukai, tačiau didžioji jų dalis tarsi kraujagyslės, sujungė abu kūnus.

...Tą pačią akimirką, kai ranka paniro plėšikui į krūtinę, kūną užliejo šilumos banga, tirpdanti skausmą tarsi skaisti saulė pavasario sniegą. Pojūtis buvo toks, lyg pirštai būtų panirę į sraunų šilto vandens upelį ir tamprios vandens gijos palengva ėmė vytis aukštyn ranka, apipindamos plaštaką, dilbį, žastą bei galiausiai šiltai susirangydamos krūtinėje. Ranka liečiau pulsuojančias karštas svetimos gyvybės audinio gyvasties gijas ir jas tereikėjo truktelėti į save. Tai pasirodė taip paprasta, tarsi gerti brangų vyną iš auksu tviskančios taurės. Ir taip pat gera...

Kardo smūgyje sustingusį plėšiko kūną nušvietė raudonos gyslos, kuriomis, tikraja to žodžio prasme, tekėjo jo siela. Sielai paliekant kūną, plėšiko veidą perkreipė skausmo grimasa – per keletą akimirkų iš vyro pačiame jėgų žydėjime jis virto sukriošusiu senu. Jo veido oda tiesiog akyse raukšlėjosi ir tempėsi džiūdama ant skeleto, kol pasigirdus švokščiančiam atodūsiui, tapo aišku, jog gyvybė paliko šį kūną. Krestelėjęs dešine ranka, Mestoras nupurtė plėšiką, tarsi tuščiavidurę iškamšą, kuriai nukritus, pasigirdo sausas kaulų barškesys. Jaunuolis neskubėdamas išsitraukė vis dar styrantį iš krūtinės kardą – iš gilios kiaurinės žaizdos išlašėjo vos keletas kraujo lašų. Jei būtų galėję, plėšikai būtų išsilakstę, kur akys mato, tačiau Senujų kerai juos laikė prikaustę prie grindinio. Jie galėjo tik bėgėgiškai stebėti, kaip sėbrų gyvastį

siurbia vos prieš kelias akimirkas užkabintas girtutėlis jaunuolis, staiga virtęs demonu švytinčiomis raudonomis akimis ir laukti savo eilės. Pragaro išpera atvirai mėgavosi sielų puota ir ištraukęs gyvastį iš vieno plėšiko, ėmėsi kito – žaizdos visiškai užsitraukė dar siurbiant antrąjį, o jis jau žengė link penktojo. Dešinės rankos mostu, tarsi skeldamas antausį, jis plačiai išskėstais pirštais smogė plėšikui į krūtinę:

– Abnu ši! – skaisčiai sušvitusi plaštaka prasmego kūne ir demonui einant pro sustingusį žmogų, išlindo per nugarą. Paskui driekėsi trūkinėjantys švytintys tvinkčiojantys siūlai, o sugniaužtame kumštyje tarp pirštų tamsaus purpuro šviesa spindėjo brangakmeniai. Plėšikas susmuko vietoje.

Po keleto minučių viskas buvo baigta. Mestorą apėmė sunkiai nusakomas, tačiau tuo pat metu lyg ir gerai pažįstamas pojūtis, kiek primenantis po sočių pietų apimantį jausmą. Tik kitaip, nei prisikirtus mėsos ir duonos, kūnas nebuvo apsukęs, netgi priešingai – jaunuolis jautėsi kupinas jėgų. Vyno sukeltą svaigulį taip pat tarsi vėjas būtų nupūtęs...

Tačiau greta to energijos antplūdžio, regis galinčio jį nuskraidinti iki pat žvaigždžių, buvo dar kažkas. Kažkas labai svarbaus. Per tas keletą minučių kažkas radikaliai pasikeitė. Mestoras dar kelias minutes stebėjosi į tysančias ant žemės iškamšas, dar prieš kelias minutes buvusias gyvais žmonėmis, į spindinčius brangakmenius spaudžiančią savo ranką, taip lengvai atėmusią priešininkų gyvybes, į kruviną skylę drabužiuose, po kuria jau buvo galima užčiuopti sveiką odą. Jaunuolis giliai uodė orą, žiūrėjo į mėnesienos nušviestas apgriuvusias namų sienas – viskas atrodė taip pat, tačiau tuo pat metu viskas buvo pasikeitę. Jis dar kartą pabandė prisiminti, kas nutiko. Prisiminė, nors ir miglotai, kaip išsvirduliavo iš užėigos, kaip užnugaryje išgirdo plėšikų balsus, iš naujo pajuto deginantį skausmą krūtinėje ir vos mintyse pasiekė tą lemtingą akimirką, kai iš jo lūpų išsprūdo užkeikimai, jį tarsi žaibu trenkė...

Mestoras staiga aiškiai suvokė savo lūpomis ištartus žodžius – užkeikimai buvo dalis to šešėlio, iš kurio jis vis sėmėsi savo magijos galių, kuris nuolat bandė prisibelsti į jo sąmonę. Viskas ėmė stoti į savo vietas – prisiminimų nuotrupų mozaikos virto ankstesnių gyvenimų vaizdais, o jaunuolio galvą užplūdo gluminanti žinių lavina. Jis net susvyravo, į pasaulį pažvelgęs kito žmogaus akimis. Nors jis tebebuvo Mestoru, tačiau tuo pat metu jis jau nebebuvo tas antrąjį dešimtmetį perkopęs ištremtas atlantų jaunuolis. Galvoje aidintis tūkstančio balsų chaosas palaipsniui peraugo į galingą unisoną, aiškiai pasakojantį apie jo vietą šiame pasaulyje.

Mestoras iš užančio išsitraukė sarmatų upės dugne rastą ginklą, su kuriuo nesiskyrė nė dienos,

ir atidžiai pažiūrėjo į Angelo Ranką. Nors ginklo veikimas jam vis dar buvo miglotas, tačiau dabar nutuokdamas jo galią, jaunuolis žinojo, jog nuo šiol su ginklu elgsis kur kas pagarbiau, nei su aštriausiu kardu. Mestoras iš naujo suvokė ir iki šiol praktikuotus ugnies bei ką tik išmokus sielos kerus, aiškiai suprasdamas, jog tai tik ledkalnio viršūnė. Ir nors akyse nebuvo matęs jūrą vagojančio ledkalnio, kitų jo gyvenimų patirtis akivaizdžiai nupasakojo šio teiginio prasmę – jis suvokė jog teks dar labai daug ko išmokti arba prisiminti. Tačiau pirmiausia reikia sugrįžti namo.

Laivas sparčiai plaukė Vidine jūra, ramiai teliūskuojamas palankaus vėjo – oras kaip reta buvo geras. Tačiau kai kurie keleiviai, o tuo labiau laivo kapitonas jau pradėjo nerimauti – Atlantida horizonte turėjo pasirodyti jau prieš keletą dienų, tačiau dangaus linija vis dar buvo tokia pat tuščia. Kapitonas jau kelis kartus matavo laivo greitį bei iš naujo skaičiavo maršrutą ir kaskart skaičiavimai rodė, jog jei ne pats Aukso Vartų miesto uostas turėjo būti jiems prieš nosis, tai bent jau horizonte turėjo matytis aukštai iškilusi Teros kalno viršūnė. Deja, apart žydros Vidinės jūros horizonto linijos akys nieko negalėjo užmatyti. Tačiau bene labiausiai nerimavo jaunas karys, puikiai žinojęs priežastį, kodėl plaukdamas gerai žinomu maršrutu, kapitonas sugebėjo paklysti idealiomis oro sąlygomis. Mestoras tiesiog negalėjo sau leisti laukti dar kelis mėnesius, kol į Aukso Vartų miestą išplauks kitas laivas, tad likus mažiau, nei mėnesiui iki tremties kerų pabaigos, jis sėdo į laivą, plaukiantį Atlantidos link. Galų gale, kas galėjo žinoti, jog pūs tokie palankūs vėjai, kelionę sutrumpinsiantys daugiau, nei savaite. Deja, kelionė truks tol, kol veiks Magų gildijos tremties kerai, tad jaunuoliui sunkiai sekėsi sudėti bluostą, žinant, jog jo paskaičiavimu, jie taip turės klaidžioti dar mažiausiai penkias dienas. O per šį laiką galima nuplaukti bala žino kur ir iš tiesų pasiklysti atviroje jūroje. Tad vos prašvitus, Mestoras užsiropštė ant denio ir ėmė rimtai svarstyti apie sunkų pokalbį su kapitonu – už tai, kad žinodamas apie tebeveikiančius tremties kerus jis drįso plaukti į Atlantidą, jam grėsė kelionė į jūros dugną. Na, geriausiu atveju, jam būtų leidę likusią kelio dalį įveikti pačiam, kas dažniausiai reišė vieną ir tą patį. Šias sunkias mintis išblaškė kažkieno šūksnis:

– Žiūrėkite!!! Štai Aukso Vartų miestas!

Ir iš tiesų, Aukso vartų miestas jiems išniro prieš pat nosis – keleiviai jau galėjo matyti ne tik

---

laivus, bet ir įžiūrėti uoste plušančius žmones. Ryto saulės spinduliuos auksu tviskantys miesto vartai buvo matyti iš keleto lygų – čia tikrai buvo jo gimtinė – Atlantida. Mestoras liko stovėti, kaip įbestas, pakerėtas gimtojo miesto grožio ir to, kad jo paskaičiavimu kerai turėjo veikti dar mažiausiai penkias dienas. Magijos Gildijos teismo jis jokių būdu negalėjo pamiršti ir Mestoras tvirtai žinojo, jog nesuklydo skaičiuodamas kerų pabaigos datą – paskutiniu metu ją jis tikrino gal kokius keturis kartus. Tai, kad Aukso vartų miestas pasirodė anksčiau, galėjo reikšti tik vieną – Magijos Gildijos Tarybos teismas, kuriame buvo perskaityti nuosprendžio kerai buvo tik viešas farsas. Iš tiesų jis buvo nuteistas dar iki paskelbiant nuosprendį, niekam nepranešus ir grubiai pažeidus visus įstatymus. Deja, Mestoras to įrodyti negalėjo, nes tam dabar būtų reikėję pripažinti pačiam padarius nusikaltimą, o tai tikrai nepadėtų teisybės paieškoms. Apimtas vos sulaikomo įsiūčio jis staiga apsisuko ir vos neįsirėžė į galingą Sargono krūtinę:

– Ramiau! Nepaisant to, jog skyles priešų kūnuose ar nukirstas galūnes, o ne monetas skaičiuoju dažniau, tačiau ir aš supratau, kas įvyko prieš be penkių dienų dešimt metų. Jei nuspręsi mesti iššūkį Tarybai – aš išdrįsiu liudyti, nes man tie seni pirdžiai taip pat ne prie širdies. O dabar ataušk ir nedaryk kvailysčių – tai bus daug sudėtingiau, nei ką nors nukirsti kardu. Čia reikės gerai pasukti galvą, o tai paprastai gaunasi daug geriau, jei tuo metu netriznioji mosikuodamas rankomis! – tyliai sududeno kario bosas.

„Sargonas teisus – reikia valdytis. Nors pritrėkšti tą šliužą didelio vargo nesudarytų, tačiau vargu ar tai būtų ta pergalė, kurios man reikia. Be to, dar laukia rimtas ir sunkus pokalbis namuose. Tėvas tikrai neapsidžiaugs, išgirdęs, jog prieš dešimties metų tremtį slapta buvau davęs ištikimybės priesaiką Magų Gildijos narei. Apie planus palikti Pirklių Gildiją jau nė nekalbu. Labai gali būti, jog tas pokalbis bus sunkus, bet labai trumpas...“

Šias ne itin linksmas mintis, besisukusias Mestoro galvoje, kaip mat išsisklaidė melodingas prieplaukos akmenėlių girgždesys, pasigirdęs kojoms nužengus nuo trapo. Grojantys akmenėliai, pasitinkantys atvykstančius į Aukso Vartų miestą ir palydintys išvykstančius, akimirksniu sugražino jaunuolį į seniai prabėgusią vaikystę. Tarsi pirmą kartą išvydęs, jis vėl gėrėjosi galvą užvertęs auksu ir brangiaisiais akmenimis dengtais didžiais miesto vartais, tapusiais antruoju Atlantidos vardu. Žengdamas centrinės Atlantidos miesto aikštės bei deivės Ninanos šventyklos link vedančios pagrindinės gatvės grindiniu, Mestoras susigriebė ėmės, kaip ir prieš daugelį metų, skaičiuoti įvairiaspalvius grindinio akmenis. Jis vos ne vos sulaikė iš nežinia kur kilusį norą, šokinėti tos pačios spalvos akmenimis, kaip tai darydavo vaikystėje. Šios pakilios nuotaikos regis niekas negalėjo sutrikdyti...

– Ė, pažiūrėkit! Man vaidenasi, ar čia iš tiesų tas nevykėlis spekuliantas, kurį išspyrė už tai, kad kišo nosį, kur nereikia??? Tai ką, žmonių maustymas, atsiprašau, prekyba nėjosi, burti

neiškiai, tai bandysi pažaisti karą? – Už nugaros pasigirdo iki kaulų gelmių pažįstamas gergždžiantis Kuri balsas. Jei ne dešimtį metų kalti Sargono pamokymai, užviręs kraujas čia pat būtų prasiveržęs liepsnomis ir tai būtų buvę paskutiniai Daianu šutvės nario žodžiai. O tuo pačiu ir Mestoro laisvės pabaiga:

– Sargonai, nežinai ko čia taip čia pasmirdo prisvilusia krosnimi?! O, tai juk Gajos meistras Kurru. Kiek pamenu, jis ilgai gydėsi prisvilusius pirštus, pabandęs pakartoti, anot jo, nevykėlio pirklio pademonstruotas, delne šokančias liepsnas, – kandžiai mestelėjo Mestoras, ir lėtai gręždamasis atgal mirktelėjo Sargonui, – gal dabar norėtum vienos kitos kariškos pamokėlės? – ištarė jaunuolis, demonstratyviai padėdamas ranką ant kardo rankenos

– Tik nekvailiok, mažiausiai mums dabar trūksta peštynių su Magijos Gildija! – sušnypštė Sargonas, pajutęs sarčiai kaistančią atmosferą.

– Aš ramus ir tikrai neketinu pulti, – pro kreivai iššieptą lūpų kampą iškošė Mestoras, – tačiau Atlantidos įstatymai juk nedraudžia gintis nuo užpuolimo vidury baltos dienos?! Dėl kerų ar besiridenančių galvų nesirūpink – apsiribosiu keletu guzų bei mėlynių, na gal dar koks vienas kitas dantis ims ir išbyrės, jei pasiseks.

– MANO VARDAS KURI! – taškydamasis seilėmis, ko ne springdamas sustaugė Magijos Gildijos adepto skiriamaisiais raštais išmargintą tuniką vilkintis jaunuolis.

„O tas burtininkėlis per paskutinį dešimtį metų gerokai išpampo“ – pagalvojo Mestoras, pratardamas, – Kaip, kaip? Kurru? Nu tai ir sakiau kros....

Pabaigti Mestoras nespėjo – skvarbios akys įžvelgė vos pastebimą mago rankų judesį ir į jį trenkė žaibas. Tiksliau žaibas trenkė į ten, kur jis ką tik stovėjo. Kuri pasirodė esąs visai neblogas elementalistas, tačiau nepakankamai greitas, kad pataikytų į Mestorą. Pastarajam net nereikėjo panirti į šešėlį. Tiesiog žinodamas, kada pradėti judėti, jis sėkmingai išvengė Kuri žaibo, taipogi ir antro. Na, o trečiojo nelaukė – keliais sparčiais šuoliais įveikė juos skyrusį atstumą ir plačiu mostu priglaudė per paskutinį dešimtį metų gerokai pasunkėjusį kumštį prie Kuri žandikaulio. Mostas pasirodė buvęs pernelyg energingas, nes nepaisant stambaus sudėjimo, Magijos Gildijos adepts griuvo ten kur stovėjo. Jei ne šalia stovėję draugai – būtų tęsęsis visu ūgiu ant akmeninio grindinio. Jie jau pasišovė auklėti išsišokėlių, kai kilusį triukšmą

nustelbė ginklų žvangėjimas ir įsakmus balsas:

– Stot! Karaliaus sargyba!

Net ir nematydamas davusio įsakymą, iš nugriaudėjusio balso Mestoras iš syk suprato, jog versti šį žmogų kartoti įsakymą – būtų bloga mintis. Jis paklusniai žengė žingsnį atgal, ir pakėlė rankas:

– Aplinkiniai paliudys, kad mane užpuolė Magijos Gildija! Man teko gintis.

Pats Kuri pretenzijų nereiškė, tačiau lyg maišą jį laikantys jo draugai tuoj užsipuolė Mestorą:

– Suimkite jį! Jis smogė jo didenybės armijos Magų pulko gvardiečiui!

Mestoras lėtai atsisuko, laikydamas rankas pakankamai aukštai, kad niekam nekiltų abejonių, jog jis neketina staiga griebtis kardo – prieš akis stovėjo ryžtingai nusiteikęs blizgančiais plokšteliniais šarvais bei sunkiais kalavijais ir skydais ginkluotas miesto sargybos būrys. Kuris jų riktelėjo įsakymą – abejonių nekilo. Plačiapetis būrio vadas žengė žingsnį pirmyn ir žiūrėdamas į Mestorą, paklausė:

– Tai tiesa?

– Taip. Mane vos įžengusį į šį miestą užsipuolė Magijos Gildija ir man teko gintis. Nenorėdamas sužaloti, nesigriebiau ginklų...

– Nesvarbu! Karaliaus įsakymu aš turiu tave sulaukyti tolimesnei apklausai. Minėjai liudininkus. Kas galės paliudyti tavo žodžius? – bosu pertraukė jį būrio vadas.

– Aš, Sargonas iš Nasarų giminės, Karių Gildijos vyresnysis. Mes sutinkame su karaliaus sprendimu ir paklusime jūsų įsakymui, – Mestoras beveik užvirė, jau beveik buvo galima matyti pro pro ausis besiveržiantį garą, tačiau Sargono žvilgsnis jį kaip mat atšaldė. Patyrusio kario žvilgsnis bylojo, jog jis žinojo kodėl tai daro, tad jaunuolis be žodžių atsegė nuo diržo savo kardą ir sekdamas Sargonu, laikydamas kardą už makštų ištiesė sargybos būrio vadui, kaip paklusnumo ženklą.

– To nebūtina. Aš pasitikiu tavo žodžiu Sargonai. Eime su mumis. O jūs, – pasisuko į Magijos Gildijos adeptus, – pasirūpinkite savo draugu ir taip pat būkite pasirengę dalyvauti apklausoje, jei Taryba to pareikalaus.

Magijos Gildijos adeptai piktdžiugišku žvilgsniu palydėjo miesto sargybos suimamą Mestorą, tačiau širdyje jis jautė, jog dvikovą laimėjo jis. Žvangančios sargybos lydimi jie praėjo keletą kvartalų ir sustojo, būrio vadui pradėjus suktis Mestorui už nugaros pasigirdo kitas gerai pažįstamas bosas:

– Rammanai, tu netikėtai, kaip griaustinis iš giedro dangaus, tačiau nepasakyčiau jog nesidžiaugiu tavęs matyti!

– Aš taip pat džiaugiuosi tave matydamas, Sargonai. Dešimt metų praėjo nuo tada, kai išvykai paskui šį jaunuolį, – Rammanui nusimaušklinus šalną, Mestoras akimirksniu suprato, kodėl vado balsas pasirodė toks pažįstamas ir kodėl Sargonas nė žodžio neprataręs leidosi suimamas. Prieš jį stovėjo tiksliai Sargono kopija, – kaip suprantu jis ir yra tavo minėta Karių Gildijos viltis. Taigi, nieko nelaukdamas jus palydėsiu į Karių Gildiją, juk galų gale esu jus sulaukęs Tarybos apklausai, tik jiems ilgaskverniams visai nebūtina žinoti kokiai, – beveik juokdamasis pridūrė Rammanas.

Karių Gildija nekėlė jokių abejonių, kam priklauso šis pastatų kompleksas. Rūsčią tvirtovę juosė aukšta ir plati dantyta tvora su geru tuzinu sargybos bokštelių. Puošnumu Gildijos vartai nė iš tolo nesilygino su pagrindiniais miesto vartais, tačiau buvo akivaizdu, jog jiems įveikti tektų įdėti ne mažiau pastangų, nei garsiuosius Aukso Vartus. Galų gale, šį didžiulę tvirtovę tam ir buvo statyta, kad kritus pagrindinės sienos gynėjams, būtų galima atsitverti Karių Gildijoje, kuri slaptais tuneliais buvo sujungta ir su karaliaus rūmais. Sargybos lydimi, Mestoras su Sargonu žengė pro masyvius, plienu kaustytus vartus, kurios valdė nematomas mechanizmas. Jaunuolis

niekad nesilankė Karių Gildijoje, tačiau vos įžengus pro vartus, tapo aišku, jog čia įvyko nemažai pasikeitimų ir visi jie buvo padaryti palyginti neseniai. Šen bei ten matėsi paskubomis suręstos kalvės ir kitos dirbtuvės, kuriose virte virė darbas, ginklai bei šarvai vežimais buvo vežami gilyn į slaptus Gildijos arsenalus. Toliau nuo pašalinių akių glėbiais gaminami ginklai, Magijos Gildijos gvardiečiai bei juos ginantis karaliaus įsakymas gerokai glumino Mestorą.

Ne ką mažiau suglumino netrukus įvykęs susitikimas su Karių Gildijos Taryba, tiksliau jos nariai. Kartą matytų Pirklių ir Magijos gildijų tarybų sukelti įspūdžiai apie nusenusių kretančių apsiblaususių pirdžių, tinkamų tik apmąstymams, o ir tai ne visuomet blaivaus proto, sambūrį kaip mat išsiskleidė, vos įžengus į Tarybos menę. Įspūdis buvo absoliučiai priešingas – net ir keli žilagalviai senoliai, vadovaujantys Tarybai, kėlė pagarbų drebulį, nekalbant jau apie kitus didingo stoto karaliaus kariuomenės karvedžius. Nepaisant garbaus senolių amžiaus – buvo akivaizdu, jog tai didelę patirtį turintys kariūnai, kurių skvarbus žvilgsnis neleido abejoti jų proto šviesumu. Tarybos užduoti klausimai tik patvirtino pirmą įspūdį – juos mažai domino Mestoro tremties intrigos, išskyrus faktą, jog tremties kerai buvo užleisti anksčiau, nei įvyko pats Teismo procesas ir kas buvo su tuo susiję. Tarybos visai netrikdė tai, jog Mestoras mokėsi ne vien karybos paslapčių, bet ir tobulino magijos įgūdžius – jaunuoliui susidarė toks vaizdas, jog tai jiems ne naujiena.

Tačiau labiausiai jį nustebino tai, ką jam pokalbio metu atskleidė pati Taryba – atlantai vėl ruošėsi karui. Nepaisant to, jog aplinkinės tautos prisibijojo atlantų, prieš dešimtmečiui vykęs plataus masto karas atlantams baigėsi pralaimėjimu. Susivienijusios tautos, su helėnais priešakyje, sugebėjo įveikti atlantų kariauną tame kruviname kare. Tačiau atlantai vėl ketino vėl imtis senų planų užvaldyti visas svarbiausias Vidinės jūros pakrantes ir sulaužyti anuomet sudarytą taikos sutartį. Nors nei vienas Tarybos narys to neišsakė viešai, tačiau Mestoras širdyje juto, jog ne visi kariūnai troško veltis į naują karą, nusinešiantį daugybę gyvybių. Todėl šiems karaliaus planams įgyvendinti su mažiausiais nuostoliais, Karių Gildijos Tarybai buvo būtinos visos Mestoro žinios, kurias jis tik gebėjo prisiminti. Visai netikėtai Mestoras tapo įtrauktas į patį Atlantidos politinio sūkurio akį, kuri anaiptol nebuvo rami. Tačiau tai visiškai atitiko jo planus susigrąžinti bent dalį to, ką iš jo atėmė tie dešimt tremties metų.

Vienas tų dalykų, kurių jis neteko – tikrieji namai, kuriuose jis nebuvo dešimtį metų ir Mestoras nežinojo ar apskritai pavyks ten sugrįžti. Neaišku, kaip ten būtų susiklostęs gyvenimas, jei Daianu nebūtų pasiekęs tremties nuosprendžio, tačiau dar plaukiant laivu Mestoro širdį užgulė nerimo šešėlis dėl grįžimo namo. Ir tas šešėlis augo sulig kiekvienu žingsniu, gatve vedančiu link gimtųjų namų. Deja, kaip jaunuolis ir numanė – pokalbis su tėvu buvo audringas. Tačiau tokio įsiūčio jis nė negalėjo įsivaizduoti:

– Tu man nebe sūnus! Negana to, kad kerais suteršei šių namų vardą ir pavertei mane pajuokų objektu, tai dar ir garbingą pirklio amatą nusprendei iškeisti į žudiko profesiją. Kojos, kad tavo čia nebūtų. Nieko daugiau apie tave girdėti nenoriu! – tėvo staugimas dar gerą valandą skambėjo ausyse, kol jis suglumęs stovėjo akmenimis grįstoje gatvėje ir žiūrėjo į balto marmuro namą su balkonu. Su balkonu, iš kurio jis mėgdavo žiūrėti į auksu tviskantį Ninanos šventyklos bokštą. Per keletą minučių jis neteko šeimos, namų ir vieno iš tų kertinių akmenų, laikusių jo gyvenimą pastaruosius dešimtį metų. Mestoro sieloje staiga atsivėrė tuštuma, kurią jis dar nežinojo kuo užpildyti.

Svirduliuodamas, tarsi išmaukęs ašotį stipraus alaus, jaunuolis sugrįžo į Karių Gildiją, dabar tapusią vieninteliais jo namais. Prie barako jį pasitikęs Sargonas norėjo kažką pasakyti, tačiau išvydęs už žemę tamsesnį jaunuolio veidą, nė nedrįso jo sulaukyti – buvo akivaizdu, jog artimiausiu metu Mestoras norės pabūti vienas. Nors labiausiai jis troško pamatyti tą, kurios nematė jau dešimtį metų, tačiau Mestoras puikiai suvokė, jog jis negali jėga brautis į Ninanos šventyklą, kur greičiausiai dabar ir tarnavo Inin ir taip sugriauti tą vienintelę mažą viltį iš naujo paskęsti jos mėlynų akių gelmėje. Linkstančiomis kojomis Mestoras priėjo prie lovos savo kambarėlyje ir nusitraukė apsiaustą – pasigirdo riedančių akmenėlių garsas. Apsidairęs, jaunuolis ant grindų pamatė du vis dar švytinčius purpurinius brangakmenius, tūnojusius slaptoje apsiausto kišenėje nuo pat to lemtingo įvykio Ugarito uoste.

Mestoras pasilekė ir atsargiai pakėlė sielos akmenis, išplėstus iš plėšiko krūtinės – jų švytėjimas buvo kiek apsilpęs, tačiau vakarėjančios saulės šviesoje apšviestame kambarėlyje jis vis viena buvo aiškiai matomas. Laikydamas tarp pirštų skaidrų brangakmenį, Mestoras pakėlė jį prieš besileidžiančios saulės spindulius – sielos akmuo sužibo žaižaruojančiomis kibirkštėlėmis. Atidžiau pažiūrėjus, buvo galima įžiūrėti brangakmenio viduje besisukančias švytinčias gijas – kristalizuota gyvybės energija tik ir laukė, kada galės išsiveržti į laisvę. Kažkoks keistas jausmas apėmė jaunuolį, besigrožint šiuo gyvu brangakmeniu. Mestoras nežinojo kaip, tačiau tvirtai jautė, jog jau netolimoje ateityje šie du sielos akmenys jam labai pravės.